

BOTÁR ATTILA

Fészekbagyók visszatérte

Felsőnánási osztálytársaimnak

*Bokorra akadt pacsirtatollal
mit kezdjen mélység, mit a magasság? –
Kréta szigete színeket forral,
ahol gyerekkor sem sejtí partját,*

*csak azt: a távol egyre közelébb,
és károgaást bord a patak-darabka.
Előbb-utóbb elárulja nevét,
s nem szólíthatjuk így: Jegenyék Atyja*

*a roncs pilótafülkét. Nem idő:
gyermeki kezünk szedte szét a néma,
halálos műhelyt, s egét veszítő
pályára csattant a holdas planéta –*

*Jegyenelombok és varjúváros – :
pirosak, rozsdák, szürkéek. Károgaásba
vagy hova vesztek? S hogy szemünk homályos,
hány évszak fészekerablásának ára?*

*A nyári papírforgó: négy levél
és szellő kap virágszín-áldozatba,
négy égtáj, három idő éldegél.
Sehol a fák, a fáknak csak a fattya.*

*És gyalogbodza. Rágunk még csepűt
dugópuskához, és térdünk lenyúzva,
böknék a toklász s köd nyelte betűk –
világ vezet ki belőled, falucska.*

(Felsőnána – 2008)

Tengeritörés – 1956

*belátni a beláthatatlant
erősködni nem érdemes
etetni az elláthatatlant
fölösleges fölösleges*

*kilátóból is nézhetetlen
búzólgó köd takarja be
a tájat noha még szedetlen
a tengeri arany csöve*

*s morzsolatlan hideglelésed
körül morajlik törd s ba félsz
csatosüveg száján megérzed
a domb-roppantó remegést*

*mint karcos nánai hegy borát
dombóvár felől ágyútűz
üt fültövön tarkód csigolyád
borzong a csüggő ágú fűz*

*nem messze a tengerisortól
vonulnak zöld teknőcök és
„hamar ecet lett őszi mustból”
fölöttünk elszáll egy köpés*

*bonybádra út sincsen sötétben
morzsolni kezdünk egy csövet
tehetetlenül mégse tétlen
fosztódunk magok és kövek*

*magok és kövek szív alakban
egük alatt már nincs helyük
barázda poshad s tarthatatlan
szárnyvonal ösvény mindenütt*

*mag szív föld összetartozása
hazánk letört tengerisor
zöld teknőccel piros pojáca
néhány évtized s csomagol*

[*Botár Attila versei*]

A dobra verés szonettje

*Acél érint: a tőkék gyilkosa.
Felebaráti kéz lezárta prébház.
Telepíts újat, más gazda, nosza,
s a Holdról almát nyaratszaka létrázz.*

*A tó és bakhát világít. Kusza,
dobos szalmával hajnalt füstölsz, hékás?
Nem áll kezedre gyufa, sem kova.
Diófa von be, évgyűrű tapétáz –*

*Olyan-amilyen búcsú. Pincekulcs,
a bor kitart. Még néhány napig ödöng.
Átadja azt is. És megy. Szinte feldönt.
„Nincsenek otthon?” „Ez magába fült...”*

*Zsúp és korhadás fog egybe, földém,
a vörös föld és tó tompaszögén –*

Pannonbalmi apátság, főkapu (részlet)

BOTÁR ATTILA (1944) Székelyudvarhelyen született, háborús menekültként jutott át Magyarországra. Veszprém-ben él. Legutóbbi kötete: *Éneklő nyomokért* (Versek, 2009).